

ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΣΕΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΕΜΠΡΗΣΜΟΝ

Προοίμιον

Τοὺς ἐν θλίψει, κύριε, κατεχομένους
μὴ παρίδῃς κρᾶζοντας ἐν μετανοίᾳ σοι, σωτήρ·
«Τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου δώρησαι πᾶσιν ἀνθρώποις
ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Οἴκοι

- α' Τὸ ἰατρεῖον τῶν ψυχῶν τοῖς γνώμη ἀρρωστοῦσι
προέθηκεν ἀφθόνως
ὁ μόνος τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἰατρουτῆς,
ἵνα οἱ νοσοῦντες ἰατρείαν ἐξ αὐτοῦ αἰτοῦσι καὶ λαμβάνουσιν·
ὁ ρύστης μὲν γὰρ σπεύδει τὰ τραύματα πάντων θεραπεύειν,
καὶ πρὸ πάσης ἰκεσίας χαρίζεται πάντα συμφερόντως·
συστέλλει δὲ ποτὲ τὴν χεῖρα πρὸς δόσιν
διεγείρων τὸ νωθρὸν τὸ τῶν ῥαθύμων,
πλάττων ὡς σοφὸς τὴν ἴασιν τῶν πταιόντων,
ἵνα παρέχη
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

- β' Ὁ τῆς ζωῆς γὰρ χορηγός, ἡ πάντων σωτηρία
πρὸς πάντας ἡπλωμένη,
οὐ περιγραφομένη ἀεὶ ἀέναος πηγὴ

Ἀκροστιχίδα: ΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ Ο ΦΑΛΜΟΣ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΕΙΣΜΟ ΚΑΙ ΕΜΠΡΗΣΜΟ

Προοίμιον

Κύριε, ἐμᾶς ποὺ σὲ θλίψη βρισκόμαστε
μὴν παραβλέψεις καθὼς μετανοιωμένοι κρᾶζουμε σὲ Σένα, Σωτήρα:
«Δώρισε μὲ τὴν εὐσπλαχνία Σου σὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους
τὴν αἰώνια ζωή».

Οἴκοι

- α' Τὸ ἰατρεῖο τῶν ψυχῶν ἀνοίξε μὲ ἀπλοχεριά γιὰ τοὺς κρματισμένους
ὁ μόνος τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν Ἰατρουτῆς,
γιὰ νὰ ζητοῦν καὶ νὰ λαβαίνουν ἀπ' αὐτὸ τὴν θεραπείαν
οἱ νοσοῦντες.
Γιατὶ τρέχει ὁ Σωτήρας ὄλων τὰ τραύματα νὰ ἐπουλώνει
καὶ μὲ κάθε ἰκεσία συγχωρεῖ τὰ πάντα κατὰ τὸ συμφέρον.
Καὶ κάποτε καθυστερεῖ νὰ δώσει
γιὰ νὰ ξυπνᾷ τῶν ὀκνηρῶν τὴν τεμπελιά
καὶ κατασκευάζει ὡς Σοφὸς τῶν ἀμαρτωλῶν τὴν θεραπεία,
γιὰ νὰ προσφέρει
τὴν αἰώνια ζωή.

- β' Ὁ Χορηγὸς δηλαδὴ τῆς ζωῆς, ἡ πάντων σωτηρία
πρὸς πάντας ἡπλωμένη,
πάντα ἀστείρευτη πηγὴ, ἀπεριόριστη,

πᾶσι μὲν δωρεΐται ὡς δεσπότης ἀγαθὸς
 μεγάλα τὰ χαρίσματα·
 θέλει δὲ ἀπαιτῆσθαι τὰς χάριτας, ἵνα συνειθίσῃ τοὺς οἰκέτας
 τοῦ προσφέρειν τὴν δέησιν τούτῳ ὡς δεσπότη·
 ὀργίζεται δὲ πού ἐπὶ ῥαθυμίαις
 προσποιούμενος αἰεὶ, ὅπερ οὐκ ἔχει·
 χρηστότητος γὰρ τὸ ἔργον ὑπάρχει τούτου,
 ἵνα παρέχῃ
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

γ' Ὑπόδειγμα δὲ ἀληθὲς τῆς τούτου εὐσπλαχνίας
 καὶ ὅτι οὕτως ἔδει,
 ἐν σχήματι δὲ μόνῳ ὀργίζεται ὁ ἀγαθός,
 τοὺς Ἰσραηλίτας ἀμαρτήσαντάς ποτε καλῶν πρὸς ἐπιστροφὴν
 πρὸς τὸν Μωσέα λέγει τὸν δίκαιον· «Ἐασόν με, φίλε,
 θυμωθῆναι καὶ ἐκτρίψαι τοῖς νόμοις μου
 τοὺς μὴ πειθαρχοῦντας».
 κεκράτητο μὲν γὰρ τῇ φιλανθρωπία,
 ἐπιγράφει δὲ Μωσῆ δῆθεν τὸ σχῆμα·
 «Ἐασον», φησὶν, «ἐκτρίψω τοὺς ἀπειθοῦντας,
 ἵνα καὶ δώσω
 ζωὴν τὴν αἰώνιον».

δ' Τούτῳ γὰρ δῆθεν τῷ Μωσῆ τὴν πᾶσαν ἐπιγράφει
 κατάστασιν ὁ κτίστης
 δεικνὺς φιλανθρωπίας μεστὴν ὑπάρχειν τὴν ὀργήν·
 τίθησιν εἰς χεῖρας Μωϋσέως τοῦ θυμοῦ ὁ πλάστης τὴν διοίκησιν,
 ἵνα ἀκούων τούτου τὸ «Ἄφες με» ἔννοιαν κινήσῃ,
 ὅτι ὄλως ἐξισχύει κρατεῖν αὐτοῦ, ὅταν ὀργισθεῖ,
 προσπέσῃ δὲ αὐτῷ καὶ κράξας βοήσῃ
 «Ἀμνησίκακε θεὲ καὶ πανοικτίρμον,

δωρίζει μὲν στοὺς πάντες, ὡς Δεσπότης Ἄγαθός,
 τὰ μεγάλα χαρίσματα
 καὶ θέλει νὰ τοῦ τὰ ζητοῦν, τοὺς δούλους γιὰ νὰ συνηθίσει
 στοὺς νὰ προσφέρουν τὴν δέησιν σ' Αὐτὸν ὡς Παντοδύναμο.
 Καὶ κάποτε ὀργίζεται γιὰτὶ ραθυμοῦμε,
 πάντοτε προσποιούμενος, ἀφοῦ θυμὸ δὲν ἔχει.
 Ἐπειδὴ τὸ ἔργο τοῦτο τὸ κάνει ἀπὸ καλωσύνης,
 γιὰ νὰ προσφέρει
 τὴν αἰώνια ζωή.

γ' Κι ἀπόδειξη ἀληθινὴ τῆς ἐδικῆς Του εὐσπλαχνίας
 καὶ πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ πράξει,
 καὶ πὼς μόνον ἐξωτερικὰ ὀργίζεται ὁ Ἄγαθός,
 ἔχομε τὴν περίπτωσιν τῶν Ἰσραηλιτῶν πού κάποτε
 ἀμάρτησαν καὶ πρὸς ἐπιστροφὴν καλῶντας
 λέγει ἀπευθυνόμενος στοὺς Μωυσῆ τὸν δίκαιο: «Ἄφες με, φίλε,
 νὰ θυμώσω καὶ νὰ συντρίψω δίκαια τοὺς ἀπειθάρχητους».
 Ὅντως τὸν κρατοῦσεν ἡ Φιλανθρωπία
 καὶ στοὺς Μωυσῆ προσγράφει τὸ δῆθεν πρόσχημα.
 «Ἄφες», λέει, «νὰ συντρίψω τοὺς ἀνυπότακτους
 καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσω
 τὴν αἰώνια ζωή».

δ' Μὲ τοῦτον δηλαδὴ τὸν τρόπο τὴν κατάστασιν ὀλοκλήρῃ στοὺς Μωυσῆ
 ὁ Κτίστης ἀποδίδει
 δείχνοντας ὅτι γεμάτη εἶναι μὲ φιλανθρωπία ἡ δικὴ Του ἡ ὀργή.
 Ἄφηνε ὁ Πλαστοργὸς τοῦ Μωυσῆ τὰ χεῖρα τοῦ θυμοῦ τὴν διοίκησιν,
 γιὰ νὰ κατανοήσῃ καθὼς τοῦτον θ' ἀκούσει νὰ λέει τὸ «Ἄφες με»,
 ὅτι ἀληθινὰ μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατεῖ, ὅσάκις ὀργιζότανε
 καὶ σ' Αὐτὸν νὰ προσπέσει καὶ νὰ βροντοφωνάξῃ:
 «Ἀμνησίκακε θεὲ καὶ Πολυεύσπλαχνε,

οὐ μή σε ἀφῶ, ἂν μή μοι κατεπαγγείλη
τούτοις παρέχων
ζωὴν τὴν αἰώνιον».

ε' Ἄγαν ἦν οἰκονομικὸν καὶ τὸ τῆς Χαναanaίας, ὅτι περ θεραπεύειν
ἐπέειγετο ὁ κτίστης τὴν θυγατέρα τὴν αὐτῆς·
ἄραι γὰρ τὸν ἄρτον τὸν τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν
κυσί φησιν οὐ δίκαιον·
ἐνδοθεν ὁ δεσπότης φιλόανθρωπος, ἔξωθεν ὀργίλος·
οὐκ ὀκνεῖ γὰρ ὑπολήψεις προσκτήσασθαι τῶν καθυβριζόντων
σπουδάζων ὡς σοφὸς τὴν ὑβριζομένην
στεφανῶσαι τὴν καλῶς ἀνεχομένην·
οὔτε γὰρ ναρκᾶ τὸ γύναιον πρὸς τὴν ὕβριν,
ἀλλὰ καὶ αἰτεῖ
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ς' Πᾶσα γὰρ δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα κρεῖττον
ἐξ ὕψους καταβαίνει
ἐκ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, ὡς ὁ ἀπόστολός φησιν·
ἀλλ' οὐ κατ' ἀνάγκην, τῇ αἰτήσει δὲ ἡμῶν
θελήσει παραγίνεται·
τῷ μὲν γὰρ ἡ ἀνάγκη ἐχθρὰ ἐστὶ πᾶσά τε ἡ βία·
οὐ γὰρ θέλει τῶν ἀνθρώπων βιάζεσθαι γνώμας τὰς ἐν τούτοις·
αὐτὸς ὡς ἀγαθὸς τὴν βίαν ἐκ τούτων
ὑπομένει· ἐνδιδούς χαίρει γὰρ ὄντως
παρὰ βιαστῶν ἀρπάζεσθαι βασιλείαν,
πᾶσι δὲ δοῦναι
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ζ' Ἐν τούτοις βούλεται θεός· ἡμεῖς δὲ ἀμελοῦμεν
καὶ φεύγομεν προθέσει

δὲν Σὲ ἀφῆνω, ἂν σέ μένα δὲν ὑποσχεθεῖς με βεβαιότητα
ὅτι καὶ σέ τούτους θὰ προσφέρεις
τὴν αἰώνια ζωή».

ε' Πολὺ κατάλληλο προσφέρεται καὶ τῆς Χαναanaίας τὸ παράδειγμα,
ὅτι τάχα νὰ γιατρέψει
ἐκβιάσθηκεν ὁ Κτίστης τὴν θυγατέρα τῆς.
Τῆς λέει: «Νὰ πάρω, θέλεις, τὸ ψωμί ἀπ' τὰ παιδιὰ
καὶ στοὺς σκύλους νὰ τὸ ρίξω δὲν τὸ νομίζω δίκαιο».
Ἀπὸ μέσα ὁ Δεσπότης φιλόανθρωπος καὶ ἀπ' ἔξω θυμωμένος.
Γιατὶ δὲν κουράζεται νὰ δείχνει πὺς ἔγινε μεγάλος ὑβριστής,
προσπαθώντας ὡς Σοφὸς τὴν ὑβριζόμενην
νὰ στεφανῶσει πού με καλωσύνη Τὸν ἀνέχεται.
Γιατὶ ἐτούτῃ ἡ γυναίκα ὄχι μονάχα δὲν λυγίζει ἀπὸ τὴν ὕβρη,
ἀλλὰ καὶ ἀπαιτεῖ
τὴν αἰώνια ζωή.

ς' Ὄντως κάθε δόση ἀγαθὴ καὶ κάθε δῶρο τέλειο ἐξ ὕψους καταβαίνει,
ἀπὸ τῶν φώτων τὸν Πατέρα, καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος διδάσκει.
Ὅμως ἀναγκαστικὰ δὲν ἔρχεται, ἀλλὰ με αἰτήσή μας
φθάνει καὶ θεληματικά.
Γιατὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς καὶ κάθε εἶδους βία δὲν τοῦ ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ.
Γιατὶ καθόλου δὲν τὸ θέλει με τέτοια πράγματα νὰ
βιάζεται τῶν ἀνθρώπων ἡ θέληση.
Ὡς Ἀγαθὸς Αὐτὸς μονάχα τῶν ἀνθρώπων τὴ βία
περιμένει. Δηλαδή ὄντως κάνει χαρὰ νὰ νικιέται
καὶ νὰ τ' ἀρπάζουν οἱ βιαστὲς τὴ Βασιλεία
καὶ σέ ὄλους νὰ προσφέρει
τὴν αἰώνια ζωή.

ζ' Σ' αὐτὰ βρίσκεται τὸ θεῖο θέλημα. Κι ἡμεῖς τὰ ἀμελοῦμε
καὶ ἀποφεύγομε με πρόθεση

τὴν χάριν τοῦ σωτῆρος ἐπιθυμοῦντες τῶν κακῶν
 πράξις γὰρ ὅποια εὐρεθήσεται ἡμῖν ἢ ποῖος λόγος ἄξιος
 πρὸς τὸν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐλόμενον πάντα ὑπομείναι;
 τίς ἡμᾶς δὲ ἐξαιτεῖται καὶ ῥύσεται ἄρα ἐν ἀνάγκῃ;
 καὶ μὴ αὐτὸς ἡμᾶς Χριστὸς καθ' ἑκάστην
 προτρεπόμενος καλεῖ, καὶ οὐ φρονοῦμεν;
 ὡσπερ γὰρ πατὴρ ἐπάγει τὴν σωφροσύνην,
 ἵνα παράσχη
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

η' Ἰδοῦ ὅποια γέγονε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων
 παρὰ τοῦ φιλανθρώπου,
 καὶ ποῖα ἀντεδόθη ὑπὲρ ἀπάντων τῷ θεῷ·
 τὸ φυτὸν τὸ πρῶτον, ὃ ἐφύτευσε εὐθύς
 καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος,
 πῶς ἄκαρπον εὐρέθη καὶ ἄξιον τοῦ ἐκριζωθῆναι·
 τὸν δὲ φίλον ὄνπερ ἔσχε συνέστιον εὐρηκε προδότῃν·
 ἐκεῖνος μὲν ἐκ τῶν τῆς δημιουργίας
 προοιμίων τυραννεῖν διενεθήθη,
 οὗτος πιστευθεὶς τὸν πλοῦτον, Χριστὸν ἐπώλει·
 ὅθεν οὐκ ἔχει
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

θ' Ἐλατὸν λαμβάνει τὴν ἀρχὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
 ἐκ τῆς τοῦ πρωτοπλάστου
 ρίζης, τοῦ ἀμαρτάνειν ἐξεναντίας τῷ θεῷ·
 ἀλλ' ὁ ἐλεήμων φιλανθρώπως γεωργεῖ
 ἀρδείαις τοὺς χηρεύοντας
 ποτὲ μὲν νοουθεσίας, ἠπειλεῖ δὲ ἄλλοτε παιδεύων·
 πρὸς δὲ τούτοις καὶ προφήταις ἐχρήσατο νόμων ταῖς φυτεῖαις·

τὴν Χάρη τοῦ Σωτῆρος, ἐπιθυμοῦντες τὰ κακά.
 Γιατί ποῖα πράξη θὰ βρεθῆι σὲ μᾶς καὶ ποῖος λόγος ἄξιος
 μπροστά σ' Αὐτὸν ποὺ διάλεξε ὅλα νὰ τὰ ὑποφέρει,
 γιὰ τῶν ἀνθρώπων τὸ καλὸ;
 Καὶ ποῖος στὴν ὥρα τῆς ἀνάγκης ἄραγε ἐμᾶς θὰ ἀπαλλάξει
 καὶ θὰ σώσει;
 Καὶ μήπως καθημερινὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς
 δὲν μᾶς καλεῖ προτρεπτικὰ καὶ δὲν ὑπολογίζουμε;
 Γιατί ἀκριβῶς σὰν Πατέρας σωφρονισμὸν ἐπιβάλλει,
 γιὰ νὰ δώσει
 τὴν αἰώνια ζωή.

η' Δὲς πόσες εὐεργεσίες στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἔγιναν
 παρὰ τοῦ Φιλανθρώπου
 καὶ μὲ τί Τὸν ἐπλήρωσε γιὰ ὅλα τὸ Θεό.
 Τὸ Δέντρο τὸ πρῶτο ποὺ ἀμέσως ἐφύτευσε, τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος,
 πῶς ἔγινε ἀκαρπο καὶ ἄξιο νὰ ξεριζωθῆι.
 Καὶ τὸν φίλο Του, ποὺ εἶχε ὁμοτράπεζο, προδότῃ τὸν εὐρήκε.
 Ἐκεῖνος μὲν* στῆς Δημιουργίας
 τὴν ἀρχὴ ἀποφάσισε νὰ λάβει ἐξουσία
 καὶ αὐτός**, ποὺ τὸν ἔκαμε ταμία, τὸν Χριστὸν ἐπώλησε.
 Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐκέρδισε
 τὴν αἰώνια ζωή.

θ' Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ Πρωτόπλαστου
 τὴ ρίζα, ἀρχίζει νὰ φέρεται ἀντίθετα στοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.
 Ἄλλὰ τοὺς φτωχεμένους καλλιεργεῖ ὁ Ἐλεήμων
 μὲ ποτίσματα φιλάνθρωπα,
 ἄλλοτε μὲ νοουθεσίες, ἄλλοτε δὲ μὲ ἀπειλὲς καὶ παιδεμὸ
 καὶ ἐπὶ πλεόν καὶ προφῆτες ἐχρησιμοποίησε Νομοθέτες.

* ὁ Σατανὰς ** ὁ Ἰούδας

ὄθεν τῇ ἀρετῇ τῇ τῆς γεωργίας
ἐξεβλάστησε καλὸν δένδρον τῷ γένει
ἐκ παρθενικῆς νηδύος ἐξανατέλλον,
πᾶσι παρέχον
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ι' Ὅποσα μὲν οὖν ὁ Χριστὸς ἐτέλει φιλανθρώπως
εἰς πάντων σωτηρίαν,
πᾶσι δῆλον ὑπάρχει τοῖς πεποιθόσιν ἐπ' αὐτῷ·
πῶς μὲν τοὺς τελώνας μαθητεύειν τοῖς αὐτοῦ
ἐδίδαξεν ὡς εὐσπλαγχνος,
καὶ ὅπως καὶ τὰς πόρναις ἐπαίδευσεν χάριν μετανοίας·
ἀλιεύει ἐκ ναμάτων καὶ γύναιον ἐκ τῆς Σαμαρείας·
ἐκφέρει θαυμαστῶς καὶ τοὺς ἀχαρίστους
καὶ ἐχόρτασεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ·
οἶνον δὲ αὐτοῖς ἐξ ὕδατος ἐχορήγει
πᾶσι παρέχων
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ια' Ὑπὲρ ἀπάντων τῶν βροτῶν τὸ χρέος ἀποτίσας
τὸ ἐκ τῆς ἀμαρτίας
ἐδίδαξε τοὺς πάντας τηρεῖν αὐτοῦ τὰς ἐντολὰς
ἀλλ' ἐπέειπε ταύτας οὐ φυλάττομεν ἡμεῖς
βουλήσει παρατρέχοντες,
ὀργῆς ἡμᾶς πολλακίς διηγείρειν ἅπαντας δειλία
ἢ θυμὸς ὁ περιζέων θερμότητι πρὸς τὴν τιμωρίαν·
ἀλλ' ὥσπερ ἰατρὸς προσφέρει τῷ πάθει
τὸ δριμύτατον αἶν τὸ τῶν φαρμάκων,
οὕτως ὁ Χριστὸς παιδεύει καὶ ἰατρεύει
πᾶσι παρέχων
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ γιὰ τῆς ἀρετῆς τὴν καλλιέργεια
Δέντρο Καλὸ ξεφύτρωσε γιὰ χάρη τοῦ Γένους
κι ἀπὸ Παρθενικὴν ἐπρόβαλε Κοιλία
καὶ σὲ ὄλους προσφέρει
τὴν ζωὴ τὴν αἰώνια.

ι' Πόσα μεγάλα λοιπὸν ἔκαμε ὁ Χριστὸς ἀπὸ στοργῆ στὸν ἄνθρωπο
γιὰ νὰ σωθοῦνε ὄλοι,
σ' ὄλους ὑπάρχει φανερό, στοὺς ἀληθινὰ πιστοὺς Του.
Πῶς τοὺς Τελῶνες διδάξεν ὡς Εὐσπλαχνος νὰ γίνουν μαθητὲς Του,
καὶ πῶς τίς Πόρνες ἔφερε μὲ τρόπο σὲ μετάνοια.
Καὶ ψαρεύει στὸ Πηγάδι καὶ Γυναῖκα ἀπ' τὴ Σαμάρεια.
Θαυμάσια ἀνέχεται καὶ τοὺς ἀχαρίστους
καὶ τοὺς ἐχόρτασε στὴν ἐρημο
καὶ κρασί ἀπὸ νερὸ τοὺς χορηγοῦσε
καὶ σὲ ὄλους προσφέρει
τὴν αἰώνια ζωὴ.

ια' Ἀφοῦ τὸ χρέος πλήρωσε τὸ ἐκ τῆς ἀμαρτίας γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους
τίς ἐντολές Του νὰ τηροῦν ἐδίδαξε τοὺς πάντες.
Ἐπειδὴ ὁμως ἐμεῖς, ὡς γνωστόν, δὲν τίς φυλάγουμε
καὶ θεληματικὰ τίς παραβαίνουμε,
τῆς ὀργῆς Του ὁ φόβος ὄλους πολλὰς φορές ἐτράνταξε
παρὰ ὁ πραγματικὸς θυμὸς Του ποὺ κοχλάζει ὑπέμετρα,
γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσει.
Ἄλλ' ὅπως ἀκριβῶς ὁ γιατρὸς προσφέρει στὴν ἀρρώστια
πάντοτε τὸ φάρμακο τὸ πιὸ δραστικό,
τὸ ἴδιο κάνει κι ὁ Χριστὸς, παιδεύει καὶ ἰατρεύει
καὶ σὲ ὄλους παρέχει
τὴν αἰώνια ζωὴ.

ιβ' **Ρ**αδίως ἴδωμεν σαφῶς, πῶς πάντας ἰατρούει
καὶ πάσαις δὲ ταῖς νόσοις
ἐμπλάστρους προσαρμόζει ὁ τῶν ψυχῶν ἰατρευτῆς·
οἶδε ποῖον πάθει ἐπιτήδειόν ἐστι καὶ χρήσιμον
παράγγελμα·
ἐπίσταται δὲ ποῖον χειρουργήμα τραύματι ἀρμόζει·
εἰ δὲ καὶ ταῖς κολακίαις ὁ πάσχων δὴ ἀποστασιάζει,
λοιπὸν ἐφ' ἕτερον μεταβαίνει τρόπον
καὶ δι' ἔργων τοῦ λοιποῦ ἀδρανεστέρων
πράττει ὡς σοφὸς τὴν τέχνην τῆς ἰατρείας,
ἵνα καὶ σχῶμεν
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ιγ' **Ω**ς γὰρ οὐ λόγων ἐπωδαῖς
τὰ πάντων ἰατρούων εὖρη τοὺς ἀπειθοῦντας,
μετέρχεται ἐν ἔργοις τὴν θεραπείαν τὴν ἡμῶν·
σεῖει γὰρ τὴν κτίσιν καὶ ποιεῖ βρύχειν τὴν γῆν
ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν·
τὸν χρόνον τοῦ σεισμοῦ δὲ στενάξαντες,
πάλιν πρὸς τὸ ἔθος ἐκδραμόντες
λησμοσύνη δεδώκαμεν ἅπαντα τὸν φόβον·
διὸ προσέταξε νεφέλαις πολλάκις
τὰς ψεκάδας μηδαμῶς δοῦναι τὸν ὄμβρον,
ἵνα τῆς ψυχῆς τὸ ράθυμον ἀφυπνίσῃ,
ὥστε αἰτεῖσθαι
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ιδ' **Μ**ίαν δευτέραν τὴν πληγὴν ὁ κτίστης ἐπιφέρων,
ἀνθρώπους δὲ εὐρίσκων
κρείττους μὴ γινομένους, ἀλλὰ καὶ χεῖρους ἑαυτῶν,

ιβ' Ἄς δοῦμε περισσότερον σαφῶς πῶς τοὺς πάντες γιαιτρούει
καὶ πῶς σὲ ὅλες τις ἀρρώστιες
τὸ φάρμακο προσφέρει τὸ κατάλληλο ὁ τῶν ψυχῶν Ἰατρευτῆς.
Ξέρει καλὰ γιὰ κάθε πάθος ποιά διδασκαλία εἶναι ἐπιτήδεια
καὶ χρησιμη
καὶ ἀκόμα τέλεια γνωρίζει ποία χειρουργικὴ ἐπέμβαση
ἀντιστοιχεῖ στὸ κάθε τραῦμα.
Κι ἂν δὲν κερδίζεται μὲ λόγια μαλακὰ ὁ ἀρρωστος,
τότε ἄλλον ἔχει τρόπο
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ ἐπεμβάσεις ὄχι καὶ πολὺ σκληρὲς
ἐφαρμόζει ὡς Σοφὸς τὴν τέχνη τῆς γιαιτρειᾶς
καὶ γιὰ νάχουμε ἔτσι
τὴν αἰώνια ζωή.

ιγ' Ὅταν ὁμως διαπιστώσει πῶς μὲ τὴ δύναμη τῶν λόγων
δὲν μπορεῖ νὰ γιαιτρέψει τοὺς παραβάτες ἀπὸ ὅλα,
τότε χρησιμοποιεῖ πράξεις δραστηκὲς γιὰ τὴ γιαιτρεία μας.
Κάνει δηλαδὴ σεισμὸ στὴν κτίση καὶ τὴ γῆ ν' ἀναστενάξει
ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας.
Κι ἐνῶ ἀναστενάζουμε ὅσον ὁ σεισμὸς κρατάει,
ξαναγιυρίζουμε ὕστερα στὶς κακὲς μας συνήθειες
κι ὅλο τὸ φόβο παραδίνουμε στὴ λήθη.
Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἐπρόσταξε τὰ σύννεφα
νὰ μὴ ρίξουν βροχὴ οὔτε στάλα,
γιὰ νὰ ξυπνήσει τῆς ψυχῆς τὴ νωθρότητα,
ἔτσι ὥστε νὰ ζητήσουμε
τὴν αἰώνια ζωή.

ιδ' Ὅταν τὸ πλῆγμα μιὰ καὶ δυὸ φορὲς στέλνει ὁ Κτίστης
καὶ παρατηρεῖ οἱ ἀνθρωποι
πῶς δὲν γίνονται καλλίτεροι καὶ περισσότερο χειροτερεύουν,

τότε ἀθυμίαν ἐπιφέρει εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν τῆς χάριτος,
καυθῆναι συγχωρήσας τὰ ἅγια τὰ τῆς ἐκκλησίας,
ὡς καὶ πρῶτην ἀλλοφύλοις ἐκδέδωκε κιβωτὸν τὴν θείαν·
καὶ ἐξεχέετο ὁ θρῆνος τοῦ πλήθους
ἐν πλατείαις τε ὁμοῦ καὶ ἐκκλησίαις·
τὰ πάντα γὰρ πῦρ διέφθειρεν,
εἰ μὴ ἔσχον θεὸν τὸν παρέχοντα πᾶσι
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ιε' Ἄπαντες ἴσασι εἰκὸς τὰ τότε γεγονότα,
ὧν εἰκότως ἡ μνήμη
τὸν νοῦν αἰχμαλωτίζει καὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν,
καὶ ὀκνηροτέραν καὶ τὴν γλώτταν τὴν ἡμῶν
ποιεῖ πρὸς τὴν διήγησιν·
τὸ πῦρ μὲν γὰρ ταῖς ὕλαις ἐτρέφετο σπεῦδον διατρέχειν
ὑπ' ἀνέμων ἐπιφόβων ὠθούμενον πρὸς τὸ κατακαίειν,
ἡμεῖς δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ πάθος ἀλγούντες
εἰς κακίαν τὴν ὀργὴν μεταποιούμεν·
οὐκ ἔγνωμεν γὰρ κἄν οὕτως μετανοῆσαι,
ὥστε καὶ ἔχειν
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ις' Νεφέλης δίκην μὲν τὸ πῦρ ἐν ἄλλῳ τῷ ἀέρι
ἐκτύπει ἐξαστράπτων
καὶ πάντα καταφλέγον, ἦχον καὶ φόβον ἐμποιοῦν,
οὐκ ἀνέμοις εἰκὸν ἐναντίοις καὶ πολλοῖς,
οὐχ ὕδατα φοβούμενον·
πρὸς τούτοις δὲ τὸ ὕδωρ ἐγείρετο τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ·
τῶν ἀνθρώπων δὲ αἱ χεῖρες ἀνόνητοι πρὸς ἐπικουρίαν·
ἀντέτεινεν αὐτοῖς τὸ πῦρ καὶ ἐνίκα·

τότε φέρνει τὸ κακὸ καὶ στὴν Ἁγία Τράπεζαν ἀκόμα
καὶ νὰ καοῦν παραχωρεῖ τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἅγια,
καθὼς καὶ παλαιὰ παράδωκε τῇ Θεῖα Κιβωτὸ στους ἀλλοφύλους·
καὶ ξεχυνότανε ὁ θρῆνος τοῦ λαοῦ
στὶς πλατείες ὄλες καὶ στὶς Ἐκκλησιές.
Γιατὶ παραλίγο ὄντως ἡ φωτιὰ ὄλα θὰ τὰ ἔκαιγε,
ἂν δὲν βοηθοῦσαν ὁ Θεὸς ποὺ παρέχει σὲ ὄλους
τὴν αἰώνια ζωή.

ιε' Ὅλοι καλογνωρίζουν, φυσικά, τὰ τότε γεγονότα*,
ποὺ εὐλογοῦν ἢ μνήμη τους
αἰχμαλωτίζει τὸ νοῦ καὶ τὴ σκέψη μας
καὶ δυσκολεύει καὶ τὴ γλώσσα μας ἀκόμα νὰ τὰ διηγηθεῖ.
Ἡ φωτιὰ δηλαδὴ ἐτρέφεται
μὲ τίς οἰκοδομὲς τίς ξύλινες, τρέχοντας νὰ διαδοθεῖ
καὶ νὰ ἐξολοθρέψει, γιατί ἀνεμοὶ ἐπίφοβοι τὴν ἔσπρωχναν.
Ὅμως ἐμεῖς, ἂν καὶ πονέσαμε μ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ,
μεταποιοῦμε σὲ κακία τὴν ὀργή,
γιατὶ δὲν ἐμάθαμε καὶ δὲν μπορέσαμε ἔστω καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο
νὰ μετανοήσουμε
καὶ γιὰ νὰ κερδίσουμε
τὴν αἰώνια ζωή.

ις' Ἡ μὲν φωτιὰ σὰν σύγγεφο μ' ὄλη τὴ δύναμη τ' ἀγέρα
τριζοβολοῦσε κι ἀστραφτε
καὶ κατάκαιγε τὰ πάντα, ἀχὸ καὶ φόβο προξενῶντας,
ἀνεμοὶ μεγάλοι καὶ ἀντίθετοι νὰ τὸ ἀναχαιτίσουν δὲν μποροῦσαν,
οὔτε ἔσβηνε μὲ τὸ νερό.
Ἄλλὰ καὶ τὰ νερά τῆς θάλασσας ἀκόμα ἦταν τρικυμισμένα,
καὶ τ' ἀνθρώπινα τὰ χέρια ἀνώφελα σ' ὅποια βοήθεια.
Ἄντιστεκότανε σ' ἐκείνους ἡ φωτιὰ καὶ τοὺς νικοῦσε.

* Στάση τοῦ Νίκα

καὶ ἡ θάλαττα αὐτὴ ἐφιλονίκει·
ἐκώλυε γὰρ τοὺς φεύγειν ἐπειγομένους,
ὄθεν ἐκάλουν
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ιζ' Ὅμως, ἴν' εἶπω συνελών, πάντα τὰ ἐν τῷ ἄστει
σὺν καὶ ταῖς ἐκκλησίαις
ἅμα τῷ παλατίῳ πάσης ἐλπίδος ἦν ἐκτὸς
ὄσον ἐπ' ἀνθρώποις· ἀλλὰ πάντα ὁ θεός,
συνήθως ἐπεσκέψατο·
διὰ μὲν τοὺς οἰκοῦντας τὸ ἔλεος καὶ τοὺς δεομένους
σωφρονίζει καὶ παρέχει τὸν οἰκτιριστὸν πᾶσιν ὁ δεσπότης·
διὰ δὲ τοὺς κακοὺς τοὺς μὴ βουλομένους
ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς σωφρονισθῆναι
ἐπάγει ὀργὴν ἐν στόματι μαχαίρας,
ὥστε γνωρίζειν
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ιη' Ὑπὸ μὲν τούτων τῶν δεινῶν κατείχετο ἡ πόλις
καὶ θρῆνον εἶχε μέγαν·
θεὸν οἱ δεδιότες χεῖρας ἐξέτεινον αὐτῷ
ἐλεημοσύνην ἐξαιτοῦντες παρ' αὐτοῦ
καὶ τῶν κακῶν κατάπαυσιν.
σὺν τούτοις δὲ εἰκότως ἐπηύχετο καὶ ὁ βασιλεύων
ἀναβλέψας πρὸς τὸν πλάστην· σὺν τούτῳ δὲ σύνευνος ἡ τούτου·
«Δός μοι», βοῶν, «σωτήρ, ὡς καὶ τῷ Δαυίδ σου
τοῦ νικῆσαι Γολιάθ· σοὶ γὰρ ἐλπίζω·
σῶσον τὸν πιστὸν λαόν σου ὡς ἐλεήμων·
ὁσπερ καὶ δώσης
ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Κι αὐτὴ ἡ θάλασσα ἐπίσης ἐφερόταν ἐχθρικά,
γιατὶ ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ποὺ θέλανε νὰ φύγουν,
γι' αὐτὸ καὶ ἐκαλοῦσαν
τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια.

ιζ' Ὅμως, μὲ λίγα λόγια γιὰ νὰ πῶ, ὅλα μέσα στὴν Πόλη
καὶ μὲ τις Ἐκκλησιές μαζί
καὶ μὲ τὸ Παλάτι ἦσαν ἀπελπιστικά
ἀπὸ ἀνθρώπινη πλευρά. Ἀλλὰ τὰ πάντα ὁ Θεός
τὰ φρόντισε, καθὼς τὸ συνηθίζει.
Καὶ ὅσους καρτεροῦν τὸ ἔλεος καὶ ὅσους τὸ ζῆτανε
τοὺς σωφρονίζει καὶ προσφέρει ὁ Κύριος σ' ὅλους τὴ συμπόνια.
Στοὺς κακοὺς ὅμως, ποὺ δὲν θέλουν
μὲ τὴ φοβέρα αὐτὴ νὰ σωφρονιστοῦν,
φανερώνει τὴν ὀργὴν μὲ τὴ σφαγὴ,
ὥστε νὰ ξέρουν
τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια.

ιη' Ὅλες αὐτὲς οἱ συμφορὲς στὴν Πόλη κυριαρχοῦσαν
καθὼς καὶ μέγας θρῆνος.
Ὅσοι φοβοῦνταν τὸ Θεό, τοῦ ἄπλωναν τὰ χέρια
κι ὀλόθερμα τοῦ ζήτηγαν νὰ τοὺς εὐσπλαχνιστεῖ
καὶ τὰ κακὰ νὰ καταπαύσει.
Καὶ μαζί τους φυσικά κι ὁ βασιλιάς προσήυχετο,
στὸν Πλάστη σηκώνοντας τὸ βλέμμα καὶ ἡ βασίλισσα μαζί του.
«Βοήθα με», ἔλεγε, «Σωτήρα καθὼς καὶ στὸ Δαυίδ σου ἔκανες,
τὸ Γολιάθ νὰ νικήσει. Ἔχω ὄντως τίς ἐλπίδες μου σὲ Σένα.
Ὡς Ἐλεήμων, σῶσε τὸ λαό Σου, τὸν πιστό.
Καὶ σ' αὐτοὺς θεὸ νὰ δώσεις
τὴν αἰώνια ζωή».

- ιβ' Ὅτε δὲ ἤκουσε θεὸς φωνῆς τῆς τῶν κραζόντων
καὶ τῶν βασιλευόντων,
καὶ ἔδωκε τῷ ἄστει τοὺς φιλανθρώπους οἰκτιρμούς,
ὄδυρμὸς πικρὸς γὰρ ἐγεγόνει διὰ τοὺς ἀναιρεθέντας ξίφεσιν·
γυναῖκες χηρεῖαν ὠδύροντο, παῖδες ὄρφανείαν,
οἱ πατέρες ἀτεκνίαν, οἱ σύγγονοι στέρησιν συναίμων·
ἄλλοι ἀπώλειαν ἐθρήνουν πραγμάτων·
καὶ τὸ πένθος ἦν κοινὸν πάσῃ τῇ πόλει.
ἔκειτο χαμαὶ ὁ θρόνος τῆς ἐκκλησίας,
ὅστις παρέχει
ζωὴν τὴν αἰώνιον.
- κ' Ψαλμοῖς ἐγέραιρόν ποτε Σοφίαν καὶ Εἰρήνην,
δυνάμεις τὰς ἐνδόξους
τῆς ἄνω πολιτείας οἱ τοῦ βαπτίσματος υἱοί·
ἔβλεπον δὲ ἄρτι τοὺς ναοὺς τοὺς ἱεροὺς κειμένους εἰς τὸ ἔδαφος·
τὸ κάλλος τὸ ἐκ τούτων τὸ ἐνδοξὸν πλήρης ἦν σαπρίας·
ὁ δὲ τόπος ὁ ἐκλάμπων φαιδρότητα φόβον νῦν ἠπέιλει·
ἀπήστραπτέ ποτε τὸ φῶς ἐκ τοῦ κάλλους,
ἀπεδίωκε νυνὶ πῦρ τοὺς ὀρώντας·
μόνη δὲ ἡμῖν ἠλπίζετο σωτηρία,
ἣτις παρέχει
ζωὴν τὴν αἰώνιον.
- κα' Ἄει γὰρ πάντες οἱ πιστοὶ θεῷ οἱ πεποιθότες ἐλπίζουσιν εἰκότως
κρειττόνων ἀξιούσθαι· τοιαῦτα γὰρ τὰ τοῦ θεοῦ·
ἂν γάρ τις ἀπίδη πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ
καὶ τὸν ναὸν τὸν μέγιστον,
ὄνπερ Σολομῶν ἐκεῖνος ὁ πάνσοφος χρόνῳ μακροτάτῳ
ἀνεγείρας καὶ κοσμήσας ἐποίκιλε πλούτῳ ἀπεράντῳ,
ὅπως καταβληθεὶς εἰς ὕβριν ἐδόθη

- ιβ' Κι ὅταν ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴ φωνὴ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχόντων,
καὶ στὴν Πόλῃ ἔδωκε τοὺς φιλανθρώπους οἰκτιρμούς,
ἔγινεν ὄντως ὄδυρμὸς πικρὸς γιὰ τοὺς σφαγμένους μὲ τὰ ξίφη.
Ἐκλαιγαν γυναῖκες τὴ χηρεία, παιδιὰ τὸν ἀπορφανισμό,
πατέρες τέκνων τὸ χαμό, στέρηση συγγενῶν οἱ συγγενεῖς.
Ἄλλοι χαμένες περιουσίες ἐθρηνοῦσαν.
Καὶ κοινὸ τὸ πένθος ἦταν σὲ ὀλόκληρη τὴν Πόλῃ.
Κατάχαμα βρισκότανε τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θρόνος,
ὁ Ὅποιος παρέχει
τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια.
- κ' Ἄλλοτε μὲ ψαλμωδίες ἀνυμνοῦσαν τὴν Σοφία καὶ Εἰρήνην,
τὶς δυνάμεις τὶς ἐνδοξες
τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ οἱ Χριστιανοί.
Τώρα ὅμως ἔβλεπαν τοὺς Ναοὺς τοὺς Ἱεροὺς νὰ κείτονται
στὸ ἔδαφος.
Τὸ κάλλος τους τ' ἀστραφτερὸ σ' ἀσχίμα μετεβλήθη.
Καὶ στὸν Τόπο πῶδινε χαρά, φόβου ἀπειλὴ ὑπῆρχε τώρα.
Ἄστραφτεν ἄλλοτε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν ὀμορφάδα,
καὶ τώρα ἔδιωχνε μακριὰ τὸ πῦρ τοὺς θεατές.
Καὶ μιὰ μονάχα εἶχαμε ἐλπίδα σωτηρίας,
ἣ Ὅποία παρέχει
τὴν αἰώνια ζωὴ.
- κα' Ὅντως ὅλοι οἱ πιστοί, καθὼς εἶναι φυσικό, στὸ Θεὸ ἐλπίζουν πάντα,
πὼς καλλίτερα θὰ λάβουν. Ὅντως τέτοια τοῦ Θεοῦ τὰ ἔργα.
Ἄν κοιτάξει δηλαδὴ κανεὶς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ
καὶ τὸ ναὸ τὸν ἐπιβλητικό,
τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ὁ πάνσοφος ἐκεῖνος Σολομῶν μ' ἀργοπορίαν
ἔχτισε κι ἐκόσμησε κι ἐποίκιλε μὲ πλοῦτον ἀμύθητο,
πὼς ἐγχαρμίστηκεν καὶ βεβηλώθηκε

καὶ ἔτι μένει ἐκπεσῶν καὶ οὐκ ἀνέστη,
 ἴδῃ ἂν αὐτῆς τὴν χάριν τῆς ἐκκλησίας,
 ἣτις παρέχει
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

κβ' Λαὸς μὲν ὁ τοῦ Ἰσραὴλ ναοῦ ἀποστερεῖται·
 ἡμεῖς δὲ ἀντ' ἐκείνου
 Ἀνάστασιν ἀγίαν καὶ τὴν Σιών ἔχομεν νῦν,
 ἦνπερ Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ἡ πιστὴ
 τῷ κόσμῳ ἐδωρήσαντο
 μετὰ διακοσίους πενήτηκοντα χρόνους τοῦ πτωθῆναι.
 ἀλλ' ἐνταῦθα μετὰ μίαν τῆς πτώσεως ἤρξαντο ἡμέραν
 τὸ τῆς ἐκκλησίας ἐγείρεσθαι ἔργον·
 καὶ φαιδρύνεται λαμπρῶς καὶ τελειοῦται.
 οἱ μὲν βασιλεῖς δαπάνη φιλοτιμοῦνται,
 ὁ δὲ δεσπότης παρέχει
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

κγ' Μεγάλα ὄντως καὶ φαιδρὰ καὶ ἄξια θαυμάτων
 καὶ ὑπερβεβηκότα
 ἅπαντας τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς ἔδειξαν νυνὶ
 οἱ ἐν τῷ παρόντι τῶν Ῥωμαίων εὐσεβῶς
 τὰ πράγματα διέποντες·
 ἐν χρόνῳ γὰρ ὀλίγῳ ἀνέστησαν ἅπασαν τὴν πόλιν,
 ὡς καὶ λήθην ἐγγενέσθαι τοῖς πάσχουσι πάντων τῶν δυσκόλων.
 ὁ οἶκος δὲ αὐτὸς ὁ τῆς ἐκκλησίας
 ἐν τοσαύτῃ ἀρετῇ οἰκοδομεῖται,
 ὡς τὸν οὐρανὸν μιμείσθαι, τὸν θεῖον θρόνον,
 ὃς καὶ παρέχει
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

κι ἀκόμα ἔτσι μένει καὶ δὲν ἀναστλώθηκε,
 τὴν χάρη θὰ μποροῦσε νὰ δεῖ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας,
 ἡ Ὅποια παρέχει
 τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια.

κβ' Ὁ μὲν λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἔχασε τὸ Ναὸ τοῦ
 καὶ τώρα ἔχομεν ἐμεῖς ἀντὶ ἐκείνου
 τὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ,
 τὰ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἐδώρισαν στὸν κόσμον ὁ Κωνσταντῖνος
 καὶ ἡ Ἑλένη ἡ πιστή,
 μετὰ ἀπὸ διακόσια χρόνια καὶ πενήντα ἀπὸ τὴν πτώση
 τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.
 Ὅμως σὲ μᾶς μιὰ μέρα ὕστερα ἀπ' τὴν καταστροφή
 ἄρχισεν ἡ ἀνέγερση τῆς Ἐκκλησίας.
 Καὶ λαμπρὰ ὁμορφαίνει καὶ γίνεται τέλεια.
 Οἱ μὲν βασιλεῖς κάνουν τὴ δαπάνη μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση,
 ὁ δὲ Δεσπότης παρέχει
 τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια.

κγ' Ὄντως μεγάλα καὶ λαμπρὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα,
 ποὺ ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ
 ὅλους τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς, ἔκαμαν τώρα δὲ
 αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦνε εὐσεβῶς τίς τύχες τῶν Ῥωμαίων.
 Μέσα σὲ λίγο διάστημα τὴν Πόλη ὅλη ξανάφτιαξαν,
 ὥστε ὅλα τὰ δύσκολα οἱ παθόντες νὰ ξεχάσουν.
 Κι αὐτὸς ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ
 μὲ τέτοια τέχνη φτιάχνεται,
 ἀντίγραφο τοῦ οὐρανοῦ κι αὐτοῦ τοῦ θείου Θρόνου,
 ὁ Ὅποιος καὶ παρέχει
 τὴν αἰώνια ζωὴ.

κδ' Ὅσοι οὖν στέργομεν Χριστὸν καὶ σπεύδομεν
 ἐκείνῳ τὴν δόξαν ἀναπέμπειν,
 αἰτοῦμεν τὸν δεσπότην καὶ ποιητὴν τῶν οὐρανῶν
 τὸ τῆς ἐκκλησίας στερεῶσαι τῆς αὐτοῦ
 ἐγχείρημα καὶ ἔδρασμα,
 ἵν' ἀξιωθῶμεν θεάσασθαι πᾶσαν πληρωθεῖσαν
 καὶ βρύουσαν χάριν τοῖς ὀρώσιν
 ἐν λειτουργίαις τε ᾠδαῖς καὶ τοῖς ὕμνοις,
 ἵνα καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πολῖται
 καὶ οἱ ἱερεῖς ἐν ταύτῃ ἀγαλλιώνται
 πᾶσι δοθῆναι
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

κε' Σῶτερ ἀθάνατε, υἱὲ πατρὸς προαιωνίου,
 πᾶσαν σῶσον τὴν πόλιν,
 σῶσον τὰς ἐκκλησίας, σῶσον δὲ καὶ τοὺς βασιλεῖς·
 λύτρωσαι τὸ ἄστυ ἀπὸ πάσης ταραχῆς,
 σεισμῶν, λιμοῦ, καὶ θνήσεως·
 πᾶσαν τὴν πολιτείαν περίσωσον, πάνσοφε δυνάστα·
 καὶ ἐμοὶ δὲ τῷ ἀθλίῳ τὴν ἄφεσιν δὸς τὴν τῶν πταισμάτων·
 τῶν περιεχόντων δεινῶν ἐξελοῦ με
 καὶ θεράπευσον ἐμοῦ τὴν ἀθυμίαν·
 ταύτην τὴν ζωὴν ἀπρόσκοπτον διοδοῦσαι
 δός μοι κακεὶ δὲ
 ζωὴν τὴν αἰώνιον.

κδ' Ὅσοι, λοιπόν, τὸ Χριστὸ ἀγαπᾶμε καὶ μὲ λαχτάρα σπεύδομε
 νὰ Τὸν δοξολογᾶμε,
 ἀπὸ Ἐκεῖνον ζητᾶμε, τὸν Δεσπότη καὶ Ποιητὴ τῶν οὐρανῶν,
 τῆς Ἐκκλησίας Του τὴν ἀνέγερση καὶ θεμελίωση νὰ στεριώσκει
 γιὰ νὰ ἀξιωθῶμε τελειωμένη νὰ Τὴν δοῦμε
 καὶ χάρη ν' ἀναβλύζει στους πιστοὺς
 μὲ τίς Θεῖες Λειτουργίες καὶ τίς ᾠδὲς καὶ τοὺς ὕμνους,
 ἔτσι ὥστε κι οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ πολῖτες
 καὶ οἱ ἱερούργοι σ' αὐτὴ ν' ἀγάλλονται
 καὶ σέ ὅλους νὰ δοθεῖ
 ἡ αἰώνια ζωή.

κε' Ἀθάνατε Σωτήρα, Γιὲ τ' Ἀχρονου Πατέρα,
 σῶσε ὀλόκληρη τὴν Πόλη,
 σῶσε τίς Ἐκκλησίες, καὶ σῶσε καὶ τοὺς Βασιλεῖς,
 λύτρωσε τοὺς κατοίκους τῆς ἀπὸ κάθε ταραχῆ καὶ ἀναστάτωση,
 ἀπὸ σεισμὸ καὶ ἀπὸ πείνα καὶ ἀπὸ θανατικό.
 Τὴν αὐτοκρατορία φρούρησε ὀλόκληρη, ὦ Πάνσοφε Κύριε·
 καὶ σέ μένα δὲ τὸν ἄθλιο τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεση δῶσε.
 Βγάλε με ἀπὸ τὰ δεινὰ πού μὲ κρατοῦν φυλακισμένον
 καὶ τὴν ἀθυμία μου γιάτρεψε.
 Ἐπούτη τὴ ζωὴ χωρὶς ἐμπόδια δῶσε νὰ διαβῶ
 καὶ στὴν ἄλλη νὰ ἔχω
 τὴν αἰώνια ζωή.

8 Δεκεμβρίου 1993

ΡΩΜΑΝΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ

ΥΜΝΟΙ

Μετάφραση

Ἀρχιμανδρίτης ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΟΥΣΤΕΝΗΣ

Ἐπιμέλεια

ΦΩΤΙΟΣ Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητής Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

τ. Καθηγητής Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου

ΝΙΚΟΣ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Φιλολόγος, ἐπιμ. ἐκδόσεων τῶν Παπυριακῶν, Μυραϊνῶν, Πολυβίου

ΔΗΜΗΤΡΑ Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγήτρια Φιλολόγος Μ.Ε., Δρ. Γλωσσολογίας

ISBN 978-960-527-278-4 (σκληρό εξώφυλλο)

ISBN 978-960-527-636-2 (μαλακό εξώφυλλο)

© 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ, Μαυροκορδάτου 11, τ.κ. 106 78
τηλ. 210 3304196 - 210 3830804, fax: 210 3819439

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Πρασσάκη 5, τ.κ. 546 22
τηλ. 2310-220992, fax: 2310-220910

web: www.armosbooks.gr
e-mail: info@armosbooks.gr
παραγγελίες: orders@armosbooks.gr

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ